

εις τὴν γυναικείαν ψυχὴν κάθε λαοῦ. Ἡ Βουλγαρὶς δὲν κατῆλθεν εἰς αὐτὸν ὡς ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους, μετὸν σταυρὸν εἰς τὸ στῆθος, νὰ ἐπουλώσῃ πληγὰς καὶ νὰ σκορπίσῃ παρηγορίαν εἰς τοὺς ἀνδρείους. Εἰς τὰ νοσοκομεῖά των ἡ γυναικεία ἐμφάνισις ὑπῆρξε τόσον σπανία, καὶ αὐτὴ ὀφειλομένη εἰς ξένους Ἐρυθροὺς Σταυροὺς, ὥστε οἱ πληγωμένοι τῶν ἀπέθνησκον ἀπὸ ἐντελῆ ἔλλειψιν στοιχειώδους περιποιήσεως. Ἡ Βουλγαρὶς, αἰμοβόρος καὶ θηριώδης, δὲν χάνει τὸν καιρὸν τῆς νὰ διεκδικῆ τὴν ζωὴν ἀπὸ τὸν θάνατον. Σκορπίζει τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀπόγνωσιν γύρω τῆς καὶ τὸ αἶμα τὴν μεθῆ, ὅπως τοὺς ἀγρίους ταύρους μεθῆ τὸ κόκκινον ἐνδυμα τοῦ ταυρομάχου.

Δὲν ἀγαπᾷ τὰ ὄπλα, μετὰ τὰ ὁποῖα παλαίουσιν καὶ ἀγωνίζονται τίμια οἱ ἀντίπαλοι λαοί. Τὸ δηλητήριον καὶ ἡ δυναμίτις, ἰδοὺ τὰ ἰδικὰ τῆς ὄπλα. Ὅταν πρὸ χρόνων μία ἀπὸ τὰς διαπρεπεστετέρας μας Ἑλληνίδας, ἡ Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου, ἀπέθνησκε ἀπὸ μυστηριώδη θάνατον, διεδόθη ὅτι μία Βουλγαρὶς ὑπὸ προσωπεῖον Ἑλληνίδος καὶ πατριώτιδος μάλιστα, εἶχε συνδεθῆ μαζῆ τῆς καὶ κατεσχόπευε τὰς ὤραιάς καὶ πατριωτικὰς ἐνεργείας τῆς εἰς Θεσσαλονίκην. Ἐξάφνα ἡ Ἀλεξάνδρα ἤρχισε νὰ ὑποφέρῃ ἐπικινδύνως, ἐνῶ ἡ φίλη ἐξηφανίζετο.

Μία φράσις ἐνὸς γράμματός: «φ ο β ο ὡ μ α ι ὅτι οἱ Β ο ὕ λ γ α ρ ο ι θ ἄ μ ε ξ ε κ ἄ μ ο υ ν» ἐπρόδιδε τὰς ὑποψίας τῆς.

Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἡ Ἀλεξάνδρα ἀπέθνηκε δηλητηριασμένη, κατὰ τὰς γεννηθείσας τότε ὑπονοίας. Ἡ φαρμακεύτρια Βουλγαρὶς διδασκάλισσα, ἡ Ἐριννὺς αὐτῆ τοῦ σκότους, ἐλάμβανεν εἰς μετρητὰ ἕως τὴν τιμὴν μιᾶς ζωῆς ἡ ὁποία ἐσκόρπιζε γύρω τῆς τόσον φῶς καὶ τόσον ὠραιότητα. Ἡ Ἑλληνὶς συγγραφεὺς, ἡ Guy αὐτῆ τοῦ Ἑλληνικοῦ διηγήματος, ποῦ ἦτο μαζῆ καὶ μία πατριώτις παιδαγωγός, ἐπλήρωσε μετὰ τὴν ζωὴν τῆς τὸν ὠραῖον καὶ δίκαιον ἀγῶνά τῆς νὰ σώσῃ τὰ Ἑλληνόπαιδα ἀπὸ τὴν Βουλγαρικὴν προπυγάναν.

Ἦτο μία ἀπὸ τὰς πολλὰς καὶ ἀφανεῖς ἰδικὰς μας, ποῦ ἠγωνίζοντο ἐκεῖ πέρα, μετὰ τίμια ὄπλα τῆς ἀληθείας, τὸν ἀγῶνα τῆς ἀμύνης τοῦ ἐθνισμοῦ μας κατὰ τῶν θηρίων, τὰ ὁποῖα δὲν ἐσεβάσθησαν τίποτε, δὲν ὀπισθοχώρησαν πρὸ οὐδενὸς ἐγκλήματος διὰ νὰ ξεριζώσουν τὸν Ἑλληνισμόν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Μακεδονίαν.

Ὅταν πρὸ δύο ἐτῶν οἱ φοιτηταὶ καὶ αἱ φοιτήτριαι των ἐπεσκέφθησαν τὴν πόλιν μας,

προδρόμοι τῆς ἐπιβούλου συμμαχίας, τὴν ὁποῖαν ἐσχεδιάζαν οἱ πολιτικοὶ των, ἡ περιφημία Ἀντώνοβνά των ποῦ ἐρρητόρευε παντοῦ, μοῦ ἐζήτησε νὰ τῆς ἐπιτρέψω νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸ γραφεῖόν μου πρὸς τὰς Ἑλληνίδας. Χωρὶς νὰ ἔχῃ κανένα χάρισμα λόγου, χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ οὔτε Γαλλικὰ, οὔτε Ἑλληνικὰ, χωρὶς νὰ ἔχῃ οὔτε στοιχειῶδες κἂν ἐξωτερικὸν γυναικείας εὐπρεπείας καὶ ἀνθρωπισμοῦ, ἤρχισε νὰ ρεκλαμάρῃ μεαυθὰ εἰς ἓνα ἰδίωμα ἀκατανόητον, τοὺς πολιτικούς τῆς πατρίδος τῆς, τὰς γυναικείας προόδους των, τὸ ἐθνικὸν των μεγαλεῖον.

«Θὰ ἀποκτήσωμεν πολιτικὰ δικαιώματα γρήγορα, γιατί οἱ πολιτικοὶ μας, πα λ η οἰ καὶ κ α ι ν ο ὄ ρ ι ο ι, εἶνε ἐξυπνοὶ καὶ προοδευτικοὶ ἄνθρωποι...» Εἰς κάθε λέξιν τῆς ἐφάνετο ὅτι νὰ ἐκρύπτετο ἓνας κρυφὸς ὑπαινιγμὸς ἐναντίον τῶν ἰδικῶν μας, τῆς στασιμότητός μας, τῆς ὀπισθοδρομικότητός μας.

Ὅταν ἐτελείωσε, τῆς ἀπήντησα ὅπως ἔπρεπε. Καὶ ἔβλεπα τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των, μετὰ τὸν οὐρανὸν ὀρητικότητά καὶ κ ἄ π ο ι ο π εῖ σ μ α, ποῦ εἶχε κάμει ἐντύπωσιν εἰς τὸ ἀκροατήριόν μου.

«Γιατί ἐθυμώσατε; με εἶχεν ἐρωτήσῃ ἡ καυμένη ἡ φίλη μου κ. Ἐμπεδοκλῆ, ἐνῶ ἡ κ. Λάμπρου εὐχαριστημένη μοῦ ἔλεγε: «Καλὰ τοὺς τὰ εἶπατε!»

Ἡ αὐθάδεια τῆς Ἀντώνοβνας καὶ ὁ φαρμακονισμὸς τῆς εἶχον ἐπιβληθῆ εἰς ὅλους καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Ζαχαρίας Παπαντωνίου εἰς ἓνα δυνατὸ χρονογράφημά του ἐζῆρε τὴν δύναμιν τῆς φυλῆς αὐτῆς, ποῦ κατήρχετο ὀρητικῆ ἀπὸ ἓνα βάρβαρον παρελθόν καὶ ἐνεκομποῦτο ὅλα τὰ εἶδη τοῦ πολιτισμοῦ, ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς προόδου. Ἡ Ἀντώνοβνα εἶχε κατορθώσῃ νὰ μᾶς πείσῃ διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς φυλῆς των, ὅπως κατώρθωναν οἱ φαρμακονοὶ πολιτικοὶ των νὰ πείθουν ὅλην τὴν Εὐρώπην περὶ τοῦ Βουλγαρικοῦ μεγαλείου.

Ἄλλ' ἡ ἀνδρία τῶν νικητῶν μας τοὺς ἀφῆρεσαν ἐξάφνα τὸ δέρμα τοῦ λέοντος καὶ μένουσιν οἱ βάρβαροι καὶ οἱ ἄγριοι, ποῦ δὲν θὰ πολιτισθοῦν ποτέ, διότι τοὺς λείπει τὸ μεγαλεῖτερον στοιχεῖον τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ γυναικεία τῆς κ α ρ δ ι ᾶ ς καὶ τῆς τρυφερότητος, ἡ ὁποία ἔχει τὴν δύναμιν καὶ τὰ θηρία ἀκόμη νὰ ἐξημερόνῃ.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Τουρκίας.

MADAME BECHER STOWE

Ἐν βιβλίον μόνον, τὸ ὁποῖον ἀλλάσσει τὸ πεπρωμένον ἐνὸς κόσμου, ἐλευθερώνει μίαν τάξιν ἀνθρώπων καταπιεζομένων, δίδει τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἑκατομμύρια ψυχῶν, λύει μίαν πάλιν τρομερὰν καὶ φέρει τὴν νίκην τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀνθρωπότητος — τὸ βιβλίον αὐτὸ γραφέν ἀπὸ μίαν γυναῖκα πρέπει νὰ ἔχει ἀναγνωσθῆ ἀπὸ ὅλας τὰς γυναῖκας. «Τὸ σπιτοκάλυβον τοῦ μπάρμπ-Τομ» προεκάλεσε τὴν ἐπανάστασιν τῶν δικαίων καὶ μεγαλοφρόνων πνευμάτων, καὶ ἓνα φοβερὸν πόλεμον μεταξὺ τῶν βορείων καὶ νοτίων Ἠνωμένων

Πολιτειῶν. Ὁ ἀγὼν οὗτος ἐπέπρωτο νὰ τελειώσῃ διὰ τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν χωρῶν τῆς βορείου Ἀμερικῆς καὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς μαύρης φυλῆς.

Αἱ τεράστιαι αὐταὶ συνέπειαι ἔκαμαν τὸν πρόεδρον Lincoln, ὅστις ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ τὴν κ. Becher Stowe, νὰ εἰπῆ «Ἴδου μία μικρὴ γυναικούλα, ἥτις ἐδημιούργησε τὸν μέγαν τοῦτον πόλεμον». Οὐδεὶς πράγματι ἐφάνετο ὀλιγώτερον ἰκνὸς νὰ συνταράξῃ τὸν κόσμον ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀδύνατον πλάσμα μετὰ τοὺς ὤμους ἐλαφρῶς κυρτωμένους ἀπὸ τὸν κόπον, ἐνδεδυμένην μετὰ ἄκραν ἀπλότητά καὶ τόσον μετριόφρονά, ὥστε, ἀφοῦ ἐξυμνήθη εἰς ὅλας τὰς γλώσσας καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ

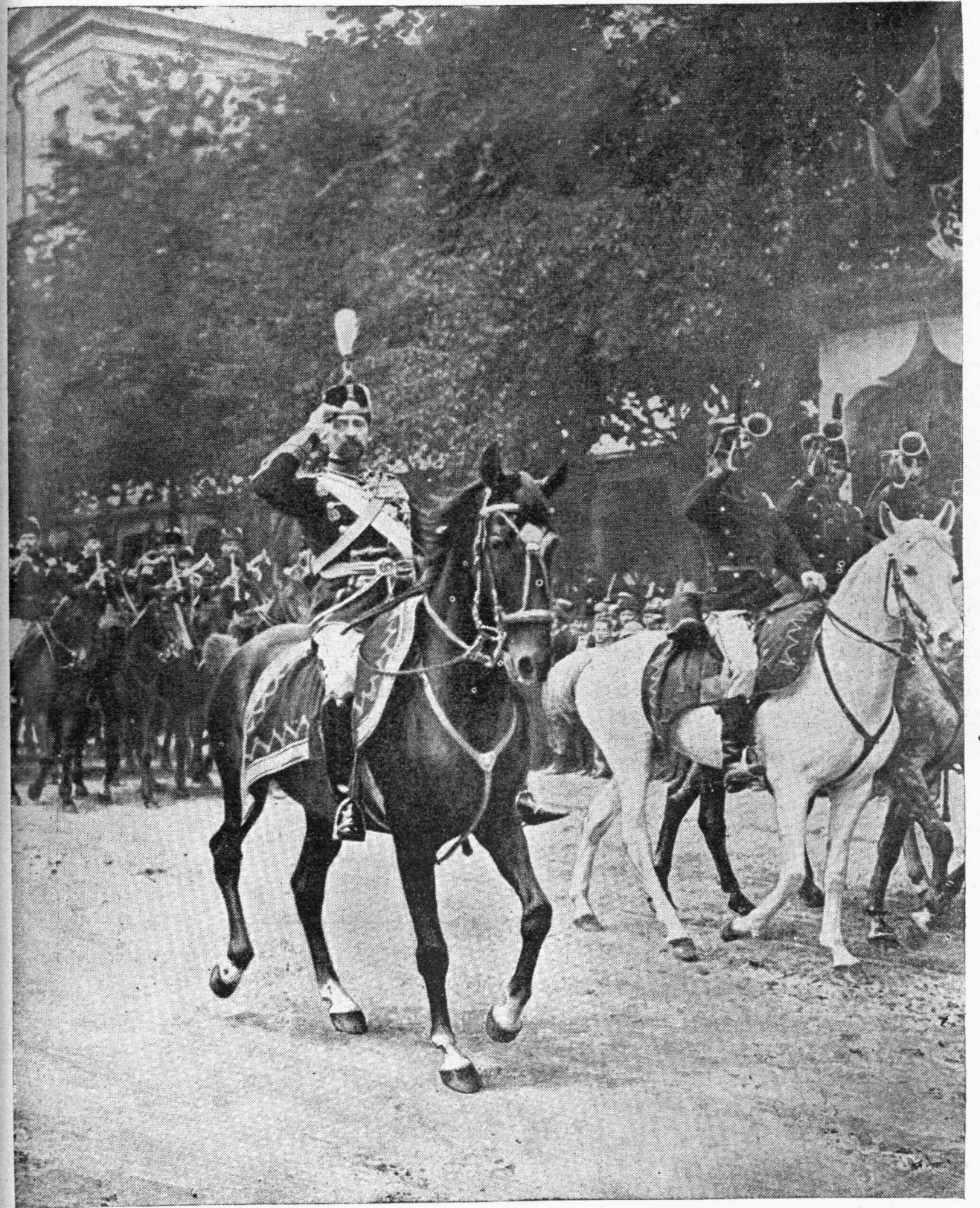

ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΟΥ ΔΟΣΑΤΟΥ

των φράσιων φρούτων και του λουκουμιού και νερό, είχε έντελως αλλάξει. Το χωριό όλόκληρο ήτο εις τὸ σταθμὸ μετὸν παπᾶ ἔμπρὸς συνόδευαν τὰ παλληκάρια ποῦ ἔμεναν ἐκεῖ καὶ τὰ ὁποῖα τῶρα ἔφευγαν νὰ πάνε νὰ ὑψηρετήσουν καὶ αὐτὰ τὴν πατρίδα. Τὰ φώναζε, καὶ ἐκεῖνα ἔτρεχαν μετὰ χαρὰ καὶ τραγούδια στὴ φωνή τους. Ἀποχαιρετισμὸς ποῦ σπάραζε τὴν καρδιά ἐγίνονταν ἐκεῖ μπρὸς στὴ γραμμὴ μαζὴ μετὰ τὴν εὐλογία τοῦ παπᾶ καὶ καὶ τίς εὐχὲς τῶν δικῶν τους. Γυναῖκες περιτριγυρισμένες ἀπὸ παιδάκια, σὰν τίς κλόσες μετὰ τὰ κλοσόπουλα, ποῦ ἀκολουθοῦσαν καὶ αὐτές, ἀποχαιροῦσαν τοὺς ἄνδρες τους μετὰ δάκρυα στὰ μάτια καὶ μετὰ τίς πολὺ θερμὲς εὐχὲς στὰ χεῖλη. Ἐκεῖνοι φιλοῦσαν ὕλες μετὰγάπη. Φρίκη! Ἴσως τὸ τελευταῖο φίλημα, καὶ ἔφευγαν χαρούμενοι γιατί πήγαιναν νὰ χύσουν τὸ

αἷμα τους γιὰ τὴν μεγάλη Πατρίδα, καὶ ἄφηναν πλέον ὅλα, οἰκογένεια καὶ περιουσία καὶ ἀμπέλια ἔτοιμα γιὰ τρίγημα ποῦ ζητοῦσαν ὅλα τὰ δυνατὰ τους χέρια.

Στὸν τέταρτο σταθμὸ ἀνάμεσα στὰ γραφικὰ ἄσπρα μεγάλα μανδύλια τῶν γυναικῶν ποῦ σκέπαζαν τὰ κεφάλια τους καὶ τὰ προφύλαγαν ἀπὸ τὸ μεσημεριανὸ καῦμα τοῦ ἡλίου, ξεχώριζε ἓνα μαῦρο μανδύλι, τὸ ὁποῖον ἐσκέπαζε ἓνα θαυμάσιο προσωπάκι μελαχροινὸ μετὰ δύο φωτεινὰ μάτια ποῦ ἔχυναν ποτάμια ἀπὸ δάκρυα, βέβαια κάποια χαροκαμένη ποῦ ἔστειλε καὶ τὴν τελευταία παρηγοριὰ τῆς στὸν πόλεμο. Ἴσως τὸ μοναδικὸ ἀδερφὸ ποῦ τῆς ἔμενε, ἀφοῦ τὸ ἐχθρικό βόλι ἔφαγε τὸν ἄντρα τῆς καὶ ὅλους τοὺς δικούς τῆς. Μέσα σὲ ὅλο τὸ θόρυβο καὶ τὴν ταραχὴ ξεχώριζε ἐκεῖνη ἀπολιθωμένη ἀπὸ τὸν πόνο. Ἡ εἰκόνα ἦταν τόσο σπαρα-

Ὁ Ἀρχιστράτηγος τοῦ Ρουμανικοῦ στρατοῦ Διάδοχος Φερδινάνδος.

Ο ΑΛΛΟΣ

Κατά τὸ 1870, πρὶν νὰ κατασκευάσουν τὸ ἐλάχιστον δημόσιον ἴδρυμα εἰς τὴν Simla καὶ ὅταν ἡ μεγάλη ὁδὸς ἡ ὁποία περιβάλλει τὸ Jakko ἦτο ἀκόμη εἰς σχέδιον, οἱ γονεῖς τῆς δεσποινίδος Gaurey τὴν ὑπάνδρευσαν μὲ τὸν λοχαγὸν Σρεΐδερλίγκ μεγαλειότερον τῆς κατὰ τριάντα πέντε ἔτη. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἦτο ἀρκετὰ πλούσιος ἐζούσαν χωρὶς νὰ στεροῦνται τίποτε. Ἦτο καλῆς οἰκογενείας καὶ ὑπέφερε ἀπὸ τοὺς βρόγχους κατὰ τοὺς ψυχροὺς μῆνας. Τὴν ἐποχὴν τῆς μεγάλης ζέσσης τὸν ἀπειλοῦσε ἡ ἀποπληξία.

Ἐννοήσατέ με καλὰ δὲν κατηγορῶ τὸν Σρεΐδερλίγκ. Ἦτο κατὰ τὴν ιδέαν του ἕνας λαμπρὸς σύζυγος, καὶ ὁ χαρακτήρ του δὲν μετεβάλετο παρὰ ὅταν τὸν περιέβαλον μὲ φροντίδας. Τὸ ὅποσον ἐγένετο καμμιά δεκαπενταριὰ ἡμέρας τὸν μῆνα. Ἐφέρετο σχεδὸν γενναῖος πρὸς τὴν σύζυγόν του εἰς τὸ ζήτημα τῶν χρημάτων, καὶ αὐτὸ ἦτο εἰς αὐτὸν παρὰ χῶρησις.

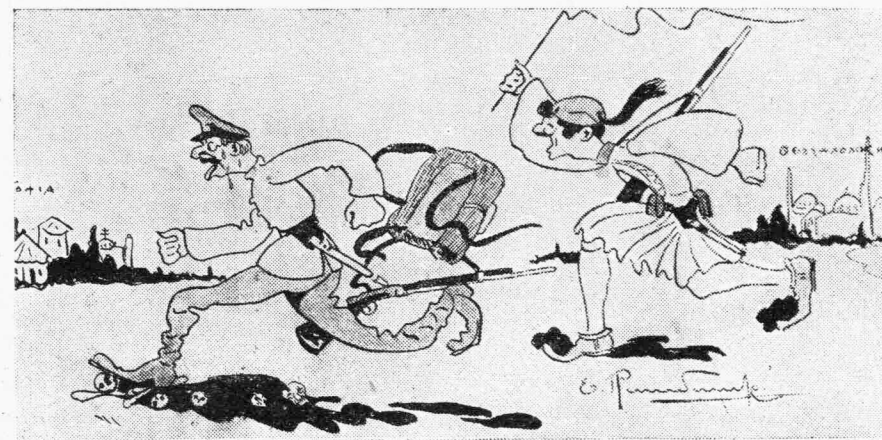
Μὲ ὅλα αὐτὰ ἡ κυρία Σρεΐδερλίγκ δὲν ἦτο εὐτυχής. Τὴν εἶχαν ὑπανδρεύσει πρὶν γίνεαι εἴκοσι χρόνων καὶ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει ὄλην τὴν καρδιά της εἰς ἕνα ἄλλον. Ἐλησμένησα τὸ ὄνομα τοῦ τελευταίου αὐτοῦ, ἀλλὰ θὰ τὸν ὀνομάζομεν ὁ "Ἄλλος. Δὲν εἶχε οὔτε περιουσίαν οὔτε ἐλπίδας. Δὲν ἦτο ἐπίσης ὠραῖος· καὶ νομίζω ὅτι ἦτο παραγγελιοδόχος. Ὅλα αὐτὰ δὲν ἐμπόδιζαν νὰ τὸν ἀγαπᾶ πιστὰ, καὶ ὑπῆρχε κάποια ἀμοιβαία ὑπόσχεσις μεταξὺ των, ὅταν ὁ Σρεΐδερλίγκ ἐπαρουσιάσθη καὶ εἶπε εἰς τὴν κ. Gaurey ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ ὑπανδρευθῆ τὴν κόρην της. Ἡ ἄλλη ὑπόσχεσις ἐχάθη διὰ πικρὸς—παρασυρθεῖσα ἀπὸ τὰ κύματα τῶν δακρῶν τῆς κ. Gaurey, διότι ἡ κυρία αὐτὴ διοικοῦσε τὸ σπίτι της, κλαίουσα τὴν παραγνωρισθεῖσαν ἀξίαν της καὶ τὴν ἔλλειψιν σεβασμοῦ εἰς τὸ γῆρας της. Ἡ κόρη δὲν ὠμοιάζε τὴν μητέρα. Δὲν ἔκλαιε ποτέ. Δὲν ἔκλαυσε ἐπίσης τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου. Ὁ "Ἄλλος ὑπέφερε τὸ πρᾶγμα μὲ ἡσυχίαν καὶ κατώρθωσε νὰ σταλῆ εἰς τὸ χειρότερον μέρος ὅπου ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ. Ἴσως τὸ κλίμα τὸν παρηγόρησε. Ἐπέφερε ἀπὸ διαλείποντας πυρετούς, καὶ αὐτὸ τὸν ἔκαμε νὰ ξεγασῆ τὸν ἄλλον πόνον του. Ἦτο ἐπίσης ὀλίγον ἀδύνατος εἰς τὴν καρδιά. Κατὰ τὰς δύο σημασίας τῆς λέξεως. Εἶχε μίαν βαλβίδα πάσχουσαν, καὶ ὁ πυρετὸς ἐχειροτέρευσε τὸ κακὸ. Ἀργότερα εἶχαν τὴν ἀπόδειξιν. Μετὰ τινὰς μῆνας ὁ κ.

Σρεΐδερλίγκ ἠσθένησε. Δὲν ἀπέθνησκεν ἀπὸ μαρασμὸν ὅπως εἰς τὰ μυθιστορήματα, ἀλλ' ἐφάνετο ὅτι εἶχε νὰ ἔλθῃ ἕνας ἄνθρωπος, ἀπὸ τὸν ἀπλοῦν πυρετὸν ὁ ὁποῖος εἶνε τὸ πρῶτον δεῖγμα τῆς ἀσθενείας. Κατὰ τὰς καλὰς του ἡμέρας δὲν ἦτο ὠραῖος καὶ τὸ ὠμολογοῦσε. Τοῦ ἤρесе νὰ λέγῃ ὅτι ἐσκέπτετο.

Ὅταν ἔπαυσε νὰ εἶνε ὠραῖος, τὴν ἐγκατέλειπε εἰς τὰς ἀτομικὰς τῆς σκέψεις, καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὰς συνηθείας του ὅπως ὅταν ἦτο ἄγαμος. Ἐκείνη ἐσυνήθιζε νὰ τρέχῃ ἐπάνω κάτω, ἐφιππος, εἰς τὸ Simla—Mall μὲ ὕψος δυστυχούς, μὲ ἕνα στακτὴ μαλακὸ καπέλλο βαλμένο πίσω. Τὸ ἄλογό της ἦτο ἄθλιο καὶ ἡ γενναϊότης τοῦ Σρεΐδερλίγκ, ἐσταματοῦσε εἰς τὸ ἄλογο. Ἐλεγε ὅτι κανένα ἄλογο δὲν θὰ ἤρμυζεν εἰς γυναῖκα τόσο νευρικὴν ὅπως ἡ κ. Σρεΐδερλίγκ. Δὲν τὴν προσεκάλουν ποτὲ νὰ χορεύσῃ, διότι δὲν ἐχόρευε καλὰ. Καὶ ἐλυπεῖτο πολὺ ὅταν εὕρισκε ἐλάχιστα ἐπισκεπτήρια ἐπάνω εἰς τὸν δίσκον. Ὁ κ. Σρεΐδερλίγκ δὲν ἔκρυπτε, ὅτι ἂν εἶχε προῖδῃ ὅταν τὴν ὑπανδρεύετο ὅτι θὰ ἐγένετο τόσο φρικτὴ, δὲν θὰ τὸ ἔκαμε ποτέ. Τοῦ ἤρесе νὰ λέγῃ ὅτι ἐσκέπτετο, ὁ καλὸς αὐτὸς Σρεΐδερλίγκ.

Τὴν ἄφησεν ἕνα Αὐγούστον εἰς τὴν Σίλμα, καὶ κατέβη νὰ συναντήσῃ τὸ Σύνταγμα του. Τότε ἀνεγεννήθη ὀλίγον, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐπανεῦρε τὸ ὕψος ὅπου εἶχε ἄλλοτε. Ἐμαθεν εἰς τὴν λέσχην, ὅτι ὁ "Ἄλλος ἐπέστρεφεν ἀσθενής—πολὺ ἀσθενής—μὲ ἐλάχιστην ἐλπίδα θεραπείας. Ὁ πυρετὸς καὶ ἡ καρδιακὴ νόσος τὸν εἶχαν σχεδὸν φονεύσει. Καὶ ἐκείνη ἐπίσης τὸ ἐγνώριζε, καὶ ἐγνώριζε ἐκτὸς αὐτοῦ—ἐκεῖνο τὸ ὅποσον δὲν εἶχε κανένα ἐνδιαφέρον νὰ μάθῃ—τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπανόδου του. Ἐπιθέτω ὅτι τῆς ἔγραψε διὰ νὰ τῆς τὴν ἀναγγελίαν. Δὲν εἶχαν ἴδει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ἕνα μῆνα πρὸ τοῦ γάμου της. Τώρα ἀρχίζει τὸ ὀλιγώτερον διασκεδαστικὸν μέρος τῆς ἱστορίας.

Μία ἐπίσκεψις μὲ ἐκράτησεν εἰς τὸ Dovedell Ἐνοδοχεῖον ἕως τὸ βράδυ ἀργά. Ἡ κ. Σρεΐδερλίγκ εἶχε περάσει ὅλην τὴν ἀπόγευμα νὰ παγινωέρεται ἐπάνω κάτω εἰς τὴν Mall μὲ ραγδαίαν βροχὴν. Ἐνῶ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸν ἀμαξωτὸν δρόμον, μὲ προσπέρασε ἕνα ἀνοικτὸ ἀμάξι. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου, ὁ ὁποῖος κατέβαινε εἰς τὸν σταθμὸν τῶν ἀμαξῶν, βρεγμένη ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, ἡ κ. Σρεΐδερλίγκ ἐπερίμενε τὸ ἀμάξι. Ἐστρεψα τὸ ἄλογό μου διὰ νὰ ἐπιστρέψω, καὶ ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤρχισε νὰ φωνάζῃ. Ἐπλησίασα ἀμέσως

Ἀπὸ τὸν νέον πόλεμον.

καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν φαναριῶν τοῦ σταθμοῦ τῶν ἀμαξῶν, εἶδα τὴν κ. Σρεΐδερλίγκ γωνιαστὴν εἰς τὸ μέσον τοῦ λασπομένου δρόμου, πλησίον εἰς τὸ κάθισμα τῆς ἀμαξῆς, ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου εἶχε σταματήσει, νὰ φωνάζῃ μὲ σπαρκατικὰς φωνάς. Ἐπειτα καθὼς ἐπλησίασα, ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπον μέσα εἰς τὴν λάσπην.

Εἰς τὸ ὀπισθεν κάθισμα, στερεὸς καὶ εὐθυτενής, μὲ τὸ ἕνα χερί στηριγμένος ἐπάνω εἰς τὴν ἀμαξάν, καταβρεγμένος ἐκάθητο ὁ "Ἄλλος—νεκρός. Ὁ τρανταγμὸς ἀνυφόρου ἐξήκοντα μιλλίων ἦτο, ὑποθέτω, πάρα πολὺς διὰ τὴν κατάσταση τῆς.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπέθανε μετὰ δύο σταθμοὺς ἔπειτα ἀπὸ τὴν Solon, εἶπεν ὁ ὀδηγὸς τῆς ἀμαξῆς· τὸν ἔδεσα μὲ ἕνα σχοινί, ἐκ φόβου μήπως πέσει στὸν δρόμον καὶ ἔτσι ἐφθασε εἰς τὴν Σίλμα. Ὁ κύριος θέλει νὰ μοῦ δώσῃ τὸν κόπον μου; Αὐτὸς (καὶ ἔδειξε τὸν "Ἄλλον) θὰ μοῦ ἔδιδε ἕνα νόμισμα.

Ὁ "Ἄλλος ἔμενε καθισμένος μὲ ἕνα πικρὸ μειδίαμα εἰς τὰ χαρακτηριστικά, ὡς νὰ ἠσθάνετο τὸ φοβερὸν τῆς ἐπιστροφῆς του, καὶ ἡ κ. Σρεΐδερλίγκ πεσμένη εἰς τὴν λάσπην ἄφινε μικρὰς παραπονοιαρικές φωνάς. Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος εἰς τὸν σταθμὸν ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς τέσσαρας καὶ ἔβρεχε φοβερά. Τὸ πρῶτον πρᾶγμα ὅπου ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἦτο νὰ ὀδηγηθῆ ἡ κ. Σρεΐδερλίγκ εἰς τὸ σπίτι της καὶ τὸ δεύτερον νὰ ἐμποδισθῆ, ὥστε τὸ ὄνομά της νὰ εὑρεθῆ ἀνακατευμένον εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Ὁ ὀδηγὸς τῆς ἀμαξῆς ἔλαβε πέντε νομίσματα, διὰ νὰ μᾶς εὕρῃ ἕνα ἀγοραῖον ἀμάξι. Θὰ διηγείτο

ἔπειτα τὴν ἱστορίαν τοῦ "Ἄλλου εἰς τὸν σταθμὰρχην καὶ ὁ σταθμὰρχης θὰ ἔκαμε τὰς ἀναγκαίας ἐνεργείας.

Ἐφεραν τὴν κ. Σρεΐδερλίγκ εἰς τὸ ὑπόστεγον διὰ νὰ τὴν προσφυλάξουν ἀπὸ τὴν βροχὴν, καὶ οἱ δύο μας ἐπεριμέναμεν τὴν ζητηθεῖσαν ἀμαξάν τρία τέταρτα. Ἄφησαν τὸν "Ἄλλον ὅπως εἶχε ἔλθει. Ἡ κ. Σρεΐδερλίγκ ἦτο ἰκανὴ δι' ὅλα ἐκτὸς νὰ κλύσῃ, τὸ ὅποσον θὰ τὴν ἀνεκούφιζε. Ἐδοκίμασε νὰ φωνάζῃ, μὲν σὺν νῆλθε, ἔπειτα ἤρχισε νὰ προσεύχεται διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ "Ἄλλου. Τέλος τὸ ἀμάξι ἐφθασε καὶ τὴν ἀπέσπασα ἀπὸ ἐκεῖ, ὀλίγον διὰ τῆς βίας. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος τὸ ἔργον μου ἦτο τρομερὸν, ἀλλ' ἰδίως ἦταν τὸ ἀμάξι ἐπέρασε πλησίον εἰς τὸν νεκρὸν καὶ εἶδε, ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, τὸ ἀδύνατον καὶ ὠχρὸν ἐκεῖνο χερί ἀκουμπισμένον ἐπάνω εἰς τὸ σκέπασμα τῆς ἀμαξῆς.

Ὁδηγήθη εἰς τὸ σπίτι της τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι ἐπήγαιναν εἰς ἕνα χορὸν εἰς τὸ παλάτι τοῦ ἀντιβασιλέως, καὶ ὁ ἰατρὸς εἶπεν ὅτι εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ ἄλογο, ὅτι τὴν ἤυρα πίσω ἀπὸ τὸ Jakko καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ μὲ εὐχαριστήσουν διὰ τὰς φροντίδας ὅπου κατέβαλα. Δὲν ἀπέθανε—καὶ γυναῖκες ὅπου ὑπανδρεύονται ἄνδρας μὲ τὸν χαρακτήρα τοῦ Σρεΐδερλίγκ δὲν ἀποθνήσκουν εὐκολα. Ζοῦν διὰ νὰ γίνουν ἄσχημοι.

Ποτὲ δὲν ὠμίλησε διὰ τὴν μοναδικὴν της συνάντησιν μὲ τὸν "Ἄλλον, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου της, καὶ ὅταν τὸ κρουλόγημα καὶ ὁ βῆχας, συνέπειαι τῶν κακουγιῶν τῆς ἐσπέρας

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Ἡ σελίς αὐτὴ ἠμποροῦσε νὰ ὀνομασθῆ κυριολεκτικώτερα πολεμική, διότι ὅλη ἡ πολιτικὴ μας διεξάγεται τελευταίως μὲ τὰ ὄπλα καὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου δοξασιμένων νικῶν.

Πρωθυπουργοί, ὑπουργοὶ καὶ διπλωμάται ἐτέθησαν τελευταίως εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν καὶ τὸν λόγον ἔχει ὁ στρατάρχης βασιλεὺς μας μὲ τὸν ἡρωϊκὸν μας στρατόν, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ αἷμα του καὶ μὲ τὸν ἡρωϊσμόν του σκορπίζει ἐλευθερίαν καὶ φῶς εἰς τοὺς βασανισμένους Ἑλληνικοὺς πληθυσμοὺς τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης.

Αἱ ἡρωϊκαὶ μάχαι διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην καὶ νίκαι δοξασιμένοι στεφανώνουν τὸ ἔργον τῶν ἐλευθερωτῶν. Μετὰ τὸ Κιλκίς εἴχαμεν τὴν ὀχυρὰν Κρέσναν, τὸ τελευταῖον πλέον φυσικὸν ὀχυρῶμα πρὸς τὴν παλαιὰν Βουλγαρίαν ἢ ὁποία κατελήφθη μετὰ μάχας φοβεράς, εἰς τὰς ὁποίας οἱ νεκροὶ καὶ τραυματῆαι δὲν ἀριθμοῦνται πλέον. Μάχας ποῦ διαρκοῦν τέσσαρας καὶ πέντε κατὰ σειρὰν ἡμέρας, μάχαι ἡμερόνυχτοι, μάχαι ὄχι μόνον μὲ ὄπλα καὶ πυροβόλα, ἀλλὰ μὲ τὰς λόγχας, τὴν τελευταίαν αὐτὴν καὶ κάπως δημηρικὴν φάσιν τῆς πολεμικῆς τέχνης εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Οἱ νεκροὶ καὶ τραυματῆαι μας ὑπερβαίνουν τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὰς εἴκοσι χιλιάδας, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὰ θύματα τῆς Βουλγαρικῆς θηριωδίας εἰς ὅλας τὰς καταλαμβανόμενας Ἑλληνικὰς χώρας.

Οἱ δολοφονηθέντες κάτοικοι τῶν Σερρῶν ἀνέρχονται εἰς πολλὰς χιλιάδας, τοῦ Δοξάτου, μιᾶς ὥραιας καὶ ἀνήρας κομποπόλεως εἰς δύο ἡμισυ χιλιάδας καὶ κατ' ἀναλογίαν τῆς Εἰάνθης, τῆς Καβάλλας, τοῦ Δεδαγᾶτος καὶ τῶν ἄλλων μικροτέρων πόλεων καὶ χωριῶν.

Αἶμα καὶ φωτιὰ ἰδοὺ τί ἀφίνουν ὀπίσω τῶν τὰ βάρβαρα στίφη φυλῆς ἀγρίας καὶ δολοφόνου. Πόλεις ὀλόκληροι, ἀγροί, δάση, χωρία, ὅλα ἐρημόνουνται καὶ ἔπειτα καίονται μὲ βανδαλισμὸν τὸν ὁποῖον δὲν ἀπαντᾷ κανεὶς οὔτε εἰς τοὺς ἀνθρωποφάγους τῆς Πολυνησίας.

Ὁ στόλος μας κατέλαβεν εὐτυχῶς χωρὶς βομβαρδισμὸν τὴν Καβάλλαν καὶ τὸ Δεδαγᾶτος καὶ ὁ στρατὸς προχωρεῖ ὀλονὲν καὶ καθαρίζει τὸ ἔδαφος ἀπὸ τὸ Βουλγαρικὸν ἄγος διευθυνόμενος πρὸς τὴν Σόφιαν.

Ἐν τῷ μεταξῦ ὁ βασιλεὺς Φερδινάνδος τηλεγραφεῖ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἐπικαλεῖται τὸ ἔλεος καὶ τὸν οἶκτον τῶν βασιλέων καὶ αὐτοκρατόρων. Ἀλλ' ἡ ἐπέμβασις τῶν ἢ φιλικωτάτη εἰς οὐδὲν ὠφελεῖ. Οἱ σύμμαχοι βασιλεῖς ἀπαιτοῦν ἀπ' εὐθείας συνεννόησιν καὶ ἀποδοχὴν τῶν ὄρων τῶν πρὸς σύναψιν εἰρήνης. Καὶ ἡ ἀπ' εὐθείας συνεννόησις θὰ γείνη εἰς τὸ Βουκουρέστι, ὅπου μεταβαίνουν ἤδη οἱ πρωθυπουργοὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Σερβίας κ. κ. Πάσιτς καὶ Βενιζέλος μετὰ τῆς ἀκολουθίας τῶν.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Βουκουρεστίου δικαιολογεῖται διὰ τὴν τελευταίαν συμμετοχὴν καὶ τῆς Ρουμανίας εἰς τὸν κατὰ τῆς Βουλγαρίας ἀγῶνα, συμμετοχὴν ὅμως ἀναίμακτον, διότι ἡ Βουλγαρία οὐδὲν ἔλαβε κατὰ τῆς Ρουμανίας ἀμυντικὸν μέτρον, οὐδεμίαν ἐπρόβαλλεν ὑπεράσπισιν, ἀδυνατοῦσα νὰ παρατάξῃ καὶ κατ' αὐτῆς στρατόν, ἀφοῦ ὅλαι αἱ χιλιάδες τοῦ στρατοῦ τῆς εἶναι ἀπρησολημένοι εἰς τὸν ἐναντίον τῆς Σερβίας καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνα.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν διαπραγματεύσεων ὁ πόλεμος θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τῆς ὑπογραφῆς τῆς προκαταρκτικῆς εἰρήνης, διότι οἱ ἐμπόλεμοι ἔ-

χουν πικρὰν πειραν τῆς δολιότητος τῶν Βουλγάρων καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ τοὺς παρέξουν καιρὸν πρὸς ἀναδιοργάνωσιν καὶ ἄμυναν. Ἄλλως τε ἡ ἐπέμβασις τῆς Τουρκίας εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ ἡ παρ' αὐτῆς ἀνακατάληψις τῆς Θράκης δὲν ἐπιτρέπει βραδύτητας καὶ ἀναβολάς. Πιστεύεται διὰ τοῦτο ὅτι ἡ ὑπογραφή τῆς εἰρήνης εἶναι πλέον ζήτημα μόνον ἡμερῶν.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Διάφορα εἶδη κατασκευῆς μελιτζάνας.
Πρῶτον γιὰ νὰ ὅπως ὅλα τὰ γιὰ νὰ. Μὲ μόνην τὴν παρατήρησιν ὅτι τὰ κρομμύδια πρέπει νὰ βράζωνται ἀφοῦ τὰ κόψωμεν, νὰ χύνεται τὸ πρῶτον νερὸ καὶ ἔπειτα νὰ προστίθεται τὸ λάδι. Εἶναι ἀσυγκρίτως ἐλαφρότερα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μελιτζάνα ἔχει πολλὴν στρυχνίνην, καλὸν εἶναι νὰ φροντίζωμεν νὰ τὰς κόπτωμεν καὶ νὰ τὰς ἀφίνωμεν ἀλατισμένας μέσα εἰς τὸ νερὸ ἀρκετὰ, ὥστε νὰ ξεπλύνωμεν ἀπὸ τὸ δηλητήριον. Πολλὰ τὰς βράζουν ὀλίγον καὶ ἔπειτα τὰς μαγειροῦν.

Σαλάτα. Ἡ μελιτζάνας γίνονται δύο εἰδῶν. Ἡ τὰς βάζετε ὀλόκληρες ὅπως εἶναι εἰς φούρνῳ ἐλαφρὸν μᾶλλον καὶ ὅταν ψηθοῦν τὰς καθαρίζετε ἀπὸ τὰ φλούδια, τὰς βάζετε μέσα εἰς τὸ γουδί τῆς σκορδαλιάς καὶ τῆς λιώνετε καλά, τῆς ἀρτύνετε μὲ μίαν σάλτσαν *piquante*, εἰς τὴν ὁποίαν προσθέτετε τουρσίαν ψιλοκομμένα, ὀλίγο σκόρδο, μουστάρδα, λαδόξυδο καὶ μαϊντανὸ καὶ τὰς σερβίρετε. Ἡ τὰς λιώνετε εἰς τὴν σαλατιέρα, τοὺς βάζετε μόνον λάδι καὶ μαϊντανό, πολιτικά. Ἀκόμη τὰς κόπτετε εἰς λουρίδες, τῆς βράζετε εἰς νερὸ ἀφθονο καὶ τῆς σερβίρετε μὲ λαδόξυδο καὶ μαϊντανό ὅπως ὅλες τῆς σαλάτες, ἢ καὶ μὲ σκορδαλιά, ὅπως κάμνετε καὶ τῆς τηγανιτὲς φέτες.

Μελιτζάνες *au gratin*. Τῆς κόπτετε φέτες, τῆς τηγανίζετε ἀφοῦ τὰς ἀλευρώσετε καὶ ἔπειτα τῆς κάμνετε ὅπως καὶ τὰ κολοκυθάκια, δηλ. μὲ σάλτσα ντομάτα, καὶ μὲ παρμεζάνν τυρὶ πάτους πάτους. Ἡ τῆς τηγανίζετε μὲ βούτυρο, τῆς κόπτετε λεπτὲς λουρίδες ἢ τῆς λιώνετε, τῆς βάζετε εἰς σάλτσα *Bechamel* μὲ ἀφθονο τυρὶ παρμεζάνα καὶ μὲ 3-4 αὐγά κτυπημένα, προσθέτετε ὀλίγο βούτυρο, ἀνακατόνετε ὅλα μαζῆ, τῆς βάζετε εἰς πιάτο φούρνου καὶ τῆς ψήνετε εἰς τὸν φούρνῳ.

Μελιτζάνες παπουτσάκια. Γίνονται καθ' ὄν τρόπον καὶ τὰ κολοκυθάκια, καθὼς καὶ παραγεμιστὲς καὶ μὲ κρέας.

Μελιτζάνες *imán-mπαϊλί*, ὁ Ἰμάμης ἔσκασεν ὄχι ἴσως μόνον διότι ἔφαγε πολλὰς, ἀλλὰ διότι εἶναι πιάτο πολὺ βαρὺ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ τρώγουν ποτὲ βράδυ, ἀλλ' οὔτε καὶ διόλου ὅσοι ἔχουν ἀδύνατα στομάχια. Ἡ κατασκευὴ του εἶναι εὐκόλη. Κάμνετε εἰς τὴν μελιτζάνα τέσσαρες τομὲς κατὰ μῆκος καὶ τὰς τηγανίζετε ὀλόκληρες. Χωριστὰ κοκκινίζετε κρομμύδια ψιλοκομμένα, καρόττα, μαϊντανό, σκόρδο καὶ ντομάτα. Μὲ αὐτὰ ψημένα πλέον ἀρτύνετε ἀπὸ τὰς τομὰς τῆς μελιτζάνας, τὰς ὁποίας τοποθετῆτε μὲ προσοχὴν εἰς τὴν κατασάουλα καὶ βράζετε μὲ λάδι, νερὸ καὶ ντομάτες.

Μελιτζάνες ὀρεκτικῆς. Τῆς τηγανίζετε ἀλευρωμένες καὶ ἔπειτα τὰς μαρινάρετε εἰς σάλτσα, ὅπως τοῦ μαρινάτου ψαριοῦ. Εἰς τὸ λάδι τοῦ τηγανίματος προσθέτετε ξύδι δυνατὸ, μαϊντανό, δενδρολίβανο, ὀλίγο σκόρδο ἂν σὰς ἀρέσῃ ψιλοκομμένα τουρσίαν καὶ μουστάρδα. Τῆς βάζετε εἰς βαθὺ δοχεῖον, ὅπου διατηροῦνται καὶ δέκα πέντε ἡμέρας.